

פרדס

פרדס.

ואמנם, ההולך בין השבילים, הוא לא יוכל לראות ולדעת כלל אם הוא בשביל האמיתי או הכוזב, כי כולם שוים ואין הפרש ביניהם לעין הרואה אותם. אני נכנס לפרדס, מבולבל מהדרכים הרבות, מהן מובילות אל האכסדרה, ומהן מרחיקות ממנה. מבוכה.

אני מבחין באדם בקצה הפרדס, מקצץ בנטיעות. 'אחר' כך מכניס אותו כאן. אני רוצה לשאול אותו באיזו דרך אוכל להגיע והוא מזמין אותי לעלות אליו אל הסוס. ואני נזכר, שבת היום.

אבל הוא כבר מכיר את הפרדס, הוא יודע את הדרך. מספרים שהגיע גם מעבר לפרגוד. אם מישהו יוכל להוביל אותי כאן זה רק הוא. אני יודע.

אני רוצה לעלות, לרכב איתו על הסוס, אבל רגלי, כמו מאובנות, אינן זזות ממקומן. מול עיני עולה דמות דיוקנו של רבי עקיבא, עטור בטלית ובתפילין, עומד מול תלמידיו ודורש כתרי אותיות. רבי עקיבא שנכנס בשלום ויצא בשלום, רבי עקיבא שהקהיל קהילות ברבים, רבי עקיבא שמסר את נפשו על קידוש השם ויצאה נשמתו ב'אחד', שיצאה בת-קול ואמרה אשריך רבי עקיבא שאתה מזומן לחיי העולם הבא.

אשריך רבי עקיבא שאתה מזומן לחיי העולם הבא, אשריך אחר שאתה מזומן לחיי העולם הזה.

אני נשאר לעמוד במקומי ואילו אחר ממשיך בדרכו, רוכב על הסוס. לידו צועד רבי מאיר תלמידו היחיד. בדרך הם דנים בסוגיית כלי זהב וכלי זכוכית שנשברו. רבי מאיר אומר אין להם תקנה. 'רבי עקיבא רבך לא היה אומר כן' מתלהט אחר, מנופף בידיו ממרומי הסוס.

אחר רוכב בדהרה אל מעבר לתחום השבת ומותיר את רבי מאיר מאחור. רבי מאיר עוד ממתין רגע במקומו מביט לעבר ענן האבק שמעלה הסוס הדוהר עד שזה נעלם מעיניו. רבי מאיר מסתובב, ובצעדים שקטים חוזר לבית המדרש, אל רבי עקיבא-רבנו. הייתי הולך איתו אם היה מציע זאת. אבל רבי מאיר רק מביט בי במבט מהורהר וממשיך בדרכו.

רבי מאיר הלך לדרכו, גם אחר פילס לו דרך. ואני נשארתי לבדי.

אני שוכב מתחת לאחד העצים, ונרדם.